

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobce: **S. D.**, nar., státní příslušnost Ukrajina, bytem, 621 00 Brno, zast. JUDr. Filipem Mochnáčem, advokátem se sídlem Heršpická 5, 639 53 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 5. 2013, č. j. CPR-4806-1/ČJ-2013-930310-258,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 5. 6. 2013 se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 6. 5. 2013, č. j. CPR-4806-1/ČJ-2013-930310-258, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) částečně změnila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 13. 2. 2013, č. j. KRPB-52267/PŘ-2012-060026, a ve zbylé části podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu napadené rozhodnutí potvrdila.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 156 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), kterého se dopustil tím, že jako ubytovatel v nemovitosti na adrese

Prostějovská 1003/14, 627 00 Brno, list vlastnictví 3315, nezajistil 26 cizincům ubytování, které není zjevně nepřiměřené úrovni ubytování poskytovaného ostatními ubytovateli v objektech obdobného určení v obci, popřípadě okresu nebo kraji. Srovnání úrovně ubytování se provádí zejména posouzením přiměřenosti počtu ubytovaných osob s přihlédnutím k zajištěným hygienickým podmínkám a k podlahové ploše místnosti pro ubytování, která musí činit nejméně ad. 1) 8 m², je-li ubytována jedna osoba, ad. 2) 12,6 m², jsou-li ubytovány dvě osoby; na každou další ubytovanou osobu se k podlahové ploše připočítává 5 m². Tím žalobce nesplnil povinnost vyplývající z ust. § 100 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Dále byl žalobce rozhodnutím správního orgánu prvního stupně uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 156 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kterého se dopustil tím, že jako ubytovatel nemovitosti na adrese Prostějovská 1003/14, 627 00 Brno, list vlastnictví 3315, nesplnil povinnost dle ust. § 100 písm. f) zákona o pobytu cizinců - vedl domovní knihu v rozporu s ust. § 101 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, když do domovní knihy jako ubytovatel nezapsal u 12 ubytovaných cizinců číslo cestovního dokladu. Za tyto přestupky byla žalobci podle ust. § 156 odst. 4 písm. a) zákona o pobytu cizinců uložena pokuta ve výši 15.000 Kč. Dále byla žalobci podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložena povinnost uhradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

Rozhodnutím žalované bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změněno tak, že byl vypuštěn výrok, že žalobce spáchal přestupek podle ust. § 156 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kterého se dopustil tím, že jako ubytovatel nemovitosti na adrese Prostějovská 1003/14, 627 00 Brno, list vlastnictví 3315, nesplnil povinnost dle ust. § 100 písm. f) zákona o pobytu cizinců - vedl domovní knihu v rozporu s ust. § 101 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, když do domovní knihy jako ubytovatel nezapsal u 12 ubytovaných cizinců číslo cestovního dokladu. Ve zbylé části bylo podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu napadené rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce namítá, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelný, neboť z něj není patrné, jakým způsobem se měl žalobce předmětného přestupku dopustit, jak konkrétně porušil povinnosti stanovené ust. § 100 písm. d) zákona o pobytu cizinců a ve vztahu ke kterým konkrétním cizincům se tohoto porušení měl dopustit.

Dále namítá, že se správní orgány jen okrajově vypořádaly s námitkami žalobce obsaženými ve vyjádření ze dne 13. 2. 2012 a ze dne 5. 11. 2012, resp. doplnění odvolání.

Žalobce má za to, že se přestupku, který je mu kladen za vinu, nedopustil, ani se ho dopustit nemohl. Výsledky pobytové kontroly ze dne 6. 10. 2011 považuje žalobce za zcela nepřezkoumatelné, neboť tyto vycházejí toliko ze zpracovaného úředního záznamu policejního orgánu nepodpořeného žádnými dalšími důkazy. I pokud by bylo možné závěry policejního orgánu přijmout za správné, v rámci pobytové kontroly mělo být zjištěno, že předmětný byt obývalo celkem 5 osob, předmětný byt tedy s ohledem na svou výměru 55 m² splňoval podmínky ust. § 100 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

Nad rámec uvedeného žalobce namítá, že správní spis neobsahuje žádný důkaz, z něhož by vyplývalo, že by policejní orgán prováděl v souladu s ust. § 100 písm. d) zákona o pobytu cizinců srovnání úrovně ubytování v objektech obdobného určení v téže obci, v níž se nachází předmětná nemovitost. Není-li takového srovnání, není podle názoru žalobce možné jej postihnout za přestupek spočívající v poskytnutí ubytování zjevně nepřiměřeného ve srovnání s dalšími obdobnými objekty.

Přestože žalobce povinnosti ust. § 100 písm. d) zákona o pobytu cizinců dodržel, považuje toto zákonné ustanovení v rozporu s ústavním pořádkem České republiky, neboť bez vážného důvodu zvýhodňuje postavení cizinců před občany České republiky v otázce

požadavků na úroveň bydlení. Jako irelevantní považuje žalobce odkaz správních orgánů na obsah vyhlášky č. 268/2009 Sb., která se vztahuje na stavby ubytovacích zařízení (např. zařízení hotelového typu), která s projednávanou věcí nemají nic společného. Rozpor ust. § 100 písm. d) zákona o pobytu cizinců s ústavním pořádkem žalobce spatřuje v tom, že toto ustanovení stanoví požadavky týkající se výměr nejen ve vztahu ke stavbám ubytovacích zařízení, jako je tomu ve vztahu ke všem ostatním osobám, nýbrž k jakékoli stavbě či bytu, jsou-li zde ubytováni cizinci.

Zásadní pochybení žalobce spatřuje v tom, že správní orgány nevycházely z náležitě zjištěného skutkového stavu stran počtu osob, které byt skutečně obývají, nýbrž z výčtu osob, jimž se žalobce zavázal ubytování zajistit. Z žádného ze shromážděných důkazů podle názoru žalobce nevyplývá, že by žalobce ve vztahu ke kterémukoli z cizinců porušil povinnost vyplývající z ust. § 100 písm. d) zákona o pobytu cizinců, že je povinen jednotlivým cizincům zajistit ubytování. Namítá, že součástí spisového materiálu není žádný důkaz o tom, že by byt jediný z cizinců vyslovil nespokojenost s kvalitou zajištěného ubytování, či by dokonce v tomto směru podával podněty či stížnosti. Správní orgány obou stupňů se podle žalobce dopustily nesprávné konstrukce spočívající v tom, že relevantním údajem, z něhož je dovozováno splnění podmínek ust. § 100 písm. d) zákona o pobytu cizinců, není počet osob skutečně obývajících byt, ale počet osob dle příslušné evidence, jimž se žalobce zavázal zajistit ubytování. Žalobce namítá, že ust. § 100 písm. d) zákona o pobytu cizinců stanoví ubytovateli povinnost zajistit ubytování, přičemž ubytováním se rozumí vztah založený smlouvou o ubytování, nájemní smlouvou, podnájemní smlouvou nebo smlouvou s obdobným obsahem (99 odst. 2 téhož zákona). Podle názoru žalobce je zřejmé, že tuto povinnost žalobce v případě všech cizinců splnil, přičemž z žádného ustanovení zákona o pobytu cizinců nevyplývá povinnost každému cizinci, jemuž ubytovatel zajišťuje ubytování, poskytnout ubytovací místo po celou dobu trvání smluvního vztahu. Tato povinnost pro ubytovatele ani vyplývat nemůže s ohledem na konstrukci samotného zákona o pobytu cizinců (někteří z cizinců neměli ani povolení přicestovat na území ČR, cizincům není stanovena povinnost se po celou dobu ubytování zdržovat v místě ubytování).

V neposlední řadě žalobce namítá, že ačkoli žalovanou bylo dřívější rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušeno z důvodu, že nebyl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, správní orgán ani v novém projednání nezjišťoval prakticky žádné další skutkové okolnosti, toliko si vyžádal domovní knihu, ale již nezjišťoval, kolik cizinců na předmětné adrese skutečně bydlí, neprováděl žádnou další pobytovou kontrolu, nevyslýchal jednotlivé cizince apod. Pochybení, která byla správnímu orgánu prvního stupně vytýkána žalovanou, tak podle názoru žalobce nadále setrvala a došlo k jejich prohloubení.

Vzhledem k tomu, že jediným podkladem, který měly správní orgány k dispozici, byly výsledky pobytové kontroly ze dne 6. 10. 2011, byl přestupek ke dni 6. 10. 2012 promlčen.

Závěrem žalobce namítá, že ze strany Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky nebylo v případě žádného z cizinců ve vztahu k předmětné nemovitosti využito možnosti některého z cizinců na této adrese nepřihlásit z důvodu, že zajištěné ubytování neodpovídalo ustanovením zákona o pobytu cizinců.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje, aby soud rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, a aby uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 17. 6. 2013 především odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dodává, že správní orgán prvního stupně v rámci nového projednání opatřil potřebné důkazy, zjistil všechny rozhodné okolnosti a náležitě zjistil skutečný stav věci. Řízením provedeným správním orgánem bylo prokázáno, že žalobce více

než 10 cizincům nezajistil podmínky ubytování v souladu s ust. § 100 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a to v průběhu celého řízení i při prověřování skutečností zjištěných před zahájením řízení, tj. ode dne 6. 10. 2011 nejméně do dne 24. 10. 2012, kdy byl proveden důkaz listinou – pořízením domovní knihy. Ze záznamů o ubytovaných cizincích v domovní knize vedené od 14. 3. 2011 nepochybně vyplývá, že žalobce v období, od kterého dle domovní knihy ubytovává cizince, podle dat počátku a konce ubytování ubytoval více cizinců, než je vzhledem k podlahové ploše bytové jednotky a podmínkám uvedeným v ust. § 100 písm. d) zákona o pobytu cizinců povoleno. Jestliže je žalobcem domovní kniha vedena v souladu s ust. § 101 a 100 písm. f) zákona o pobytu cizinců, potom je z kontroly této knihy zřejmé, kolik cizinců žalobce v dané době ubytoval, a to bez ohledu na skutečnost, kolika cizincům se žalobce zavázal poskytnout ubytování, a bez ohledu na to, že by ubytování cizinci vyslovili proti podmínkám ubytování stížnost. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je podle názoru žalované v souladu s ust. § 77 zákona o přestupcích a s ust. § 68 odst. 2 správního řádu. K námitce, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s jeho vyjádřeními, žalovaná uvádí, že žalobce žádné nové skutečnosti neuváděl, pouze trval na svém názoru, že se přestupku nedopustil. Podle názoru žalované je však spisovým materiálem, zejména kopií domovní knihy dostatečně odůvodněn závěr a prokázána vina žalobce z přestupku. Právě domovní kniha je tím dokumentem, který zobrazuje aktuální stav ubytování cizinců poskytovaných ubytovatelem, a je považována za jeden z hlavních důkazů, kterým je možno prokázat splnění povinností ubytovatele v dané době. K námitce, že nebylo provedeno srovnání úrovně ubytování v objektech obdobného určení, žalovaná uvádí, že přiměřenost poskytovaného ubytování se posuzuje dle zajištěných hygienických podmínek podle nejmenší dovolené výměry podlahové plochy místnosti stanovené ust. § 100 písm. d) zákona o pobytu cizinců. K posouzení protiústavnosti předmětného zákonného ustanovení se žalovaná nepovažuje za příslušný orgán. Ohledně zjištěného skutkového stavu žalovaná uvádí, že správní orgán prvního stupně vycházel ze skutečností zjištěných v rámci řízení, zejména ze záznamů v domovní knize a z vyjádření účastníka řízení. Uvádí, že pro posouzení odpovědnosti za přestupek je třeba odlišit poskytování ubytování cizincům na základě smluvního vztahu a současné zajištění ubytování těchto osob v ubytovacím zařízení a plnění povinností ubytovatele dle zákona o pobytu cizinců. Jelikož žalobce protiprávní stav udržoval i nadále po provedené pobytové kontrole (nejméně do dne 30. 10. 2012), jeho jednání bylo posouzeno jako trvající přestupek, a proto nebylo vyhověno jeho námitce promlčení. K názoru žalobce na proces hlášení a ubytování cizinců žalovaná uvádí, že Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky, není orgánem policie a není příslušné k vedení údajů o ubytovaných cizincích hlášených ubytovatelem. V tomto směru neplní funkci ohlašovacího orgánu, která je zákonem o pobytu cizinců ve vztahu k plnění povinností ubytovatele svěřena do působnosti policie. Žalovaná je přesvědčena, že pouze předložením potvrzení o ubytování ministerstvu k řízení o žádosti o pobytové oprávnění nemůže být zajištěn proces ubytování cizince tak, jak požaduje zákon o pobytu cizinců.

Vzhledem k tomu, že žalovaná neshledala ve svém postupu pochybení, navrhuje zamítnutí žaloby.

V reakci na vyjádření žalované byla soudu doručena replika, v níž žalobce zcela setrval na své žalobní argumentaci.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Podle ust. § 156 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců se fyzická osoba jako ubytovatel dopustí přestupku tím, že nesplní některou z povinností podle § 100.

Podle ust. § 100 písm. d) zákona o pobytu cizinců je ubytovatel povinen zajistit cizinci ubytování, které není zjevně nepřiměřené úrovni ubytování poskytovaného ostatními ubytovateli v objektech obdobného určení v obci, popřípadě okresu nebo kraji. Srovnání úrovně ubytování se provádí zejména posouzením přiměřenosti počtu ubytovaných osob s přihlédnutím k zajištěným hygienickým podmínkám a k podlahové ploše místnosti pro ubytování, která musí činit nejméně 1. 8 m², je-li ubytována jedna osoba, 2. 12,6 m², jsou-li ubytovány dvě osoby; na každou další ubytovanou osobu se k podlahové ploše připočítává 5 m².

Námítku nepřezkoumatelnosti výroku rozhodnutí o přestupku soud neshledal důvodnou. Výrok rozhodnutí je podle názoru soudu formulován zcela v souladu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu (je zde uvedeno řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno i označení účastníka řízení) i s ust. § 77 zákona o přestupcích (výrok mimo vyslovení viny, druhu a výměry sankce obsahuje i popis skutku („přestupku se dopustil tím, že jako ubytovatel v nemovitosti na adrese Prostějovská 1003/14, 627 00 Brno, list vlastnictví 3315 nezajistil 26 cizincům ubytování, které není zjevně nepřiměřené ve smyslu ust. § 100 písm. d) zákona o pobytu cizinců“), ze kterého je zcela patrné, jakým jednáním žalobce naplnil zákonné znaky přestupku. O tom, že i samotnému žalobci muselo být zřejmé, v důsledku kterého jednání byl uznán vinným, svědčí i zbývající žalobní námitky, v nichž polemizuje s vlastním právním posouzením přestupku.

Co se týče námítky, že se správní orgány jen okrajově vypořádaly s námitkami žalobce, soud odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, dostupný na www.nssoud.cz, dle něhož „ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry, vyslovené ve výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52, zveřejněném pod číslem 488/2005 Sb. NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92-5). Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují

v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany.“ Jelikož tedy žalobce dostatečným způsobem neupřesnil, se kterými konkrétními námitkami se žalovaný nevypořádal, soudu není známo, v jakých mezích by se měl v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí pohybovat, a považuje za nemožné se k takto obecně nevymezenému žalobnímu bodu vyjadřovat.

Jako nepřipadnou považuje soud argumentaci žalobce, že výsledky pobytové kontroly ze dne 6. 10. 2011 nelze považovat za dostatečné pro učinění závěru, že se žalobce dopustil přestupku. Jak je zřejmé z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, stěžejním podkladem pro vyslovení viny žalobce z přestupku dle ust. § 156 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců nebyly výsledky pobytové kontroly ze dne 6. 10. 2011, ale především záznamy z kopie domovní knihy ze dne 15. 12. 2011 a ze dne 24. 10. 2012. Zabývat se zákonností úředního záznamu o předmětné pobytové kontrole nebo dostatečnosti výsledků pobytové kontroly pro vyslovení závěrů o naplnění skutkové podstaty přestupku by proto soud považoval za zcela nadbytečné.

K námitce, že obsahem správního spisu není žádný důkaz o provedeném srovnání úrovně ubytování v objektech obdobného určení v téže obci, v níž se nachází předmětná nemovitost, soud konstatuje, že zákon o pobytu cizinců v § 100 písm. d) výslovně stanoví, že srovnání úrovně ubytování se provádí zejména posouzením přiměřenosti počtu ubytovaných osob s přihlédnutím k zajištěným hygienickým podmínkám a k podlahové ploše místnosti pro ubytování, která je dále konkretizována dle celkového počtu ubytovaných osob. Podle této úpravy lze přesně stanovit nejvyšší přípustné množství cizinců, které je možné v ubytovacím zařízení ubytovat ve stejném časovém období, a to vzhledem k podlahové ploše ubytovacího zařízení. Nepřiměřenost úrovně ubytování může jistě spočívat i v jiných důvodech než v překročení počtu ubytovaných osob ve vztahu k podlahové ploše ubytovacího zařízení, již toto překročení je nicméně samo o sobě důvodem dostatečným. Pokud tedy správní orgány dospěly k závěru o nepřiměřenosti úrovně ubytování již na základě porovnání počtu ubytovaných osob vzhledem k podlahové výměře bytu, postupovaly v souladu s ust. § 100 písm. d) zákona o pobytu cizinců a nebylo třeba, aby prováděly další srovnávání úrovně ubytování ve vztahu k ubytováním poskytovaným ostatními ubytovateli.

Pokud žalobce namítá, že správní orgány při svém rozhodování vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, soud má stejně jako žalovaná za to, že naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 156 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ze strany žalobce bylo správním orgánem prvního stupně nepochybně prokázáno. Z ust. § 100 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že počet ubytovaných osob v bytové jednotce není s přihlédnutím k zajištěným hygienickým podmínkám a k podlahové ploše místnosti bytové jednotky přiměřený, pokud podlahová plocha činí méně než 12,6 m² v případě dvou osob, s připočtením 5 m² za každou další ubytovanou osobu. Celková podlahová plocha bytové jednotky, v níž žalobce zajišťoval cizincům ubytování, činila 55 m². V bytové jednotce tak žalobce mohl v souladu s podmínkami vyplývajících z citovaného zákonného ustanovení zajistit ubytování nejvýše pro 10 osob. Ze spisového materiálu (zejména z kopií domovní knihy pořízené dne 15. 12. 2011 a dne 24. 10. 2012 obsahující záznamy o ubytovaných cizincích od 14. 3. 2011) jednoznačně vyplývá, že žalobce tyto podmínky nesplnil, když po celou dobu řízení (resp. již ode dne 6. 10. 2011, kdy byla provedena pobytová kontrola) nejméně do dne 24. 10. 2012 současně ubytoval více než

tento počet cizinců (26). Jestliže byla žalobcem domovní kniha vedena v souladu s ust. § 101 a § 100 písm. f) zákona o pobytu cizinců, lze na základě kontroly této knihy zjistit, kolik cizinců bylo v předmětném bytě v té které době ubytováno. Právě domovní kniha je stěžejním dokumentem, kterým lze prokázat aktuální stav ubytování cizinců poskytovaných ubytovatelem, a tedy i splnění povinnosti vyplývající z ust. § 100 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Není pravdou, že by správní orgán posuzoval naplnění podmínek tohoto zákonného ustanovení podle počtu osob, kterým se žalobce zavázal zajistit ubytování, nikoli podle počtu osob, které byt skutečně obývají; domovní kniha je totiž právě dokladem prokazujícím počet osob, které žalobce skutečně ubytoval. Soud nepochybně, že ubytovatel není povinen poskytovat cizincům ubytování po celou dobu smluvního vztahu založeného uzavřením smlouvy o ubytování, nájemní smlouvy, podnájemní smlouvy nebo smlouvy s obdobným obsahem, žalobce však nebyl uznán vinným z přestupku za neposkytnutí ubytování cizincům, se kterými měl uzavřen smluvní vztah, ale za to, že cizincům nezajistil ubytování, které není zjevně nepřiměřené úrovni ubytování poskytovaného ostatními ubytovateli, neboť v současné době v bytě ubytoval více cizinců, než jaká je podle kritérií stanovených ust. § 100 písm. d) zákona o pobytu cizinců jeho kapacita. Pokud žalobce namítá, že si žádný z cizinců na zajištěné ubytování nestěžoval, soud konstatuje, že nespokojenost cizinců s ubytováním či dokonce jejich podnět či stížnost nejsou podmínkou porušení zákonné povinnosti vyplývající z ust. § 100 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

Soud nepřisvědčil ani namítané protiústavnosti ust. § 100 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Především je nutno zdůraznit, že žalobce kromě zcela vágní námitky, že toto ustanovení bezdůvodně zvýhodňuje postavení cizinců před občany České republiky, nijak neupřesňuje, s jakou částí ústavního pořádku (s jakým konkrétním ustanovením kterého konkrétního právního předpisu) má být předmětné ustanovení v rozporu, soudu tedy ani není zřejmé, v jakých mezích by se měl namítanou protiústavností zabývat. Účelem změny zákona o pobytu cizinců, k níž došlo zákonem č. 427/2010 Sb., kterým bylo předmětné ustanovení zákona o pobytu cizinců novelizováno tak, že nově obsahovalo kritérium posuzování přiměřenosti ubytování cizinců, bylo podle důvodové zprávy napravit dosavadní stav spočívající v absenci dostatečně objektivního kritéria, které by vylučovalo zpochybňování postupu státních orgánů v otázce posuzování přiměřenosti ubytování. Veřejností byl opakovaně kritizován stav, kdy v neúměrně malých ubytovacích prostorách byl ubytováván nepřiměřeně vysoký počet cizinců, přičemž stávající vágní formulace „o zjevné nepřiměřenosti úrovně ubytování poskytovaného ostatními ubytovateli v objektech obdobného určení v obci, popřípadě okresu nebo kraji, v návaznosti na posuzování zejména srovnáním hygienických podmínek a počtu ubytovaných osob“ neposkytovala akceptovatelné kritérium, zejména pokud jde o uplatnění sankce za správní delikt. Pokud správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí zmínil ust. § 44 odst. 1 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů, učinil tak z důvodu, že stanovení podlahové plochy místností pro ubytování cizinců v § 100 písm. d) zákona o pobytu cizinců vychází podle vládního návrhu právě z této vyhlášky, která v předmětném ustanovení stanoví minimální výměry pokojů v ubytovacích zařízeních. Ve stanovení těchto minimálních výměr podlahových ploch, jež jsou stanoveny obecně pro ubytovací zařízení, rovněž pro ubytování cizinců, soud nespatřuje žádné zvýhodnění či znevýhodnění jedné skupiny osob vůči osobám ostatním.

Namítá-li žalobce, že správní orgán se neřídil právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozhodnutí odvolacího orgánu, když neprovedl žádné další zjišťování skutkového stavu, soud je stejně jako žalovaná toho názoru, že skutkový stav zjištěný správním orgánem prvního stupně v novém řízení, byl dostatečný. Jak již bylo uvedeno, domovní kniha je

dostatečným důkazním prostředkem prokazujícím skutečnost, kolika cizincům bylo žalobcem v bytové jednotce v jakém okamžiku skutečně zajištěno ubytování, nebylo tedy třeba, aby správní orgán prováděl další dokazování.

K námitce promlčení nelze než opětovně konstatovat, že výsledky pobytové kontroly jednak nebyly jediným podkladem prokazujícím naplnění skutkové podstaty přestupku, jednak nebyly vůbec podkladem, z něhož by správní orgány vycházely. Skutkový stav byl správními orgány prokázán záznamy z domovní knihy, z nichž je nepochybné, že žalobce protiprávní stav udržoval po celou dobu řízení, a to nejméně do dne 24. 10. 2012, kdy byl tento důkaz listinou proveden. Protiprávní jednání žalobce tedy bylo správně posouzeno jako přestupek trvající. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, tvoří jeden skutek a jeden delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu. Roční prekluzivní lhůta pro zánik odpovědnosti za přestupek dle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích tak v případě trvajících přestupků začne běžet teprve od okamžiku ukončení protiprávního jednání. Námitka promlčení ke dni 6. 10. 2012 tak není důvodná, jelikož protiprávní jednání pokračovalo minimálně ke dni 24. 10. 2012.

Konečně důvodnou soud neshledal ani námitku, že Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky nikdy nevyužilo možnosti některého z cizinců na adrese ubytování nepřihlásit. Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky je orgánem příslušným rozhodovat v řízení o žádosti o příslušné pobytové oprávnění, v rámci něhož jsou cizinci povinni mimo jiné předložit potvrzení o zajištění ubytování. Skutečnost, že tímto správním orgánem bylo cizincům pobytové oprávnění uděleno, však nemá žádný vliv na to, že žalobce jako ubytovatel je povinen respektovat ust. § 100 zákona o pobytu cizinců ve vztahu k policii, jakožto orgánu ohlašovacímu a orgánu příslušnému k vedení údajů o ubytovaných cizincích, a to včetně povinnosti zajistit cizincům takové ubytování, které není zjevně nepřiměřené úrovni ubytování poskytovaného ostatními ubytovateli.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobní námitek žalobce dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. dubna 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová